

הילדה שהיה לה דוב

פרנק באום

אמא יצאה לקניות. היא ביקשה מהעוזרת רינה שתשגיח על גליה, ורינה הבטיחה לה, אבל הייתה עסוקה מאוד והשאירה את גליה לבדה בחדר הגדול בקומה העליונה. לילדה לא היה איכפת להישאר לבדה כי היא רקמה את עבודתה הראשונה: כרית לכסא לאבא ליומולדת. היא התיישבה ליד החלון ושקעה בעבודתה. הדלת נפתחה ונסגרה בשקט. גליה חשבה שזו רינה ולא הרימה את ראשה עד שלא גמרה את התפרים האחרונים של הפרח שרקמה. ואז הסתכלה והופתעה כשראתה אדם זר העומד בחדר ומביט עליה בחומרה. הוא היה נמוך ושמן ונשם עמוקות כי כנראה היה לו קשה לעלות במדריגות. בידו האחת הוא החזיק כובע שחור ובידו שניה ספר גדול. בגדיו היו

שחורים ונראו מרופטים קצת, וראשו היה קרח. "סליחה" אמר כשהילדה הביטה עליו "את גליה בראון?" "כן אדוני" היא ענתה. "טוב, טוב מאוד" אמר האיש "חיפשתי אותך מאוד, אבל בסוף מצאתי." "איך נכנסת הנה?" שאלה גליה, שהאורח לא מצא חן בעיניה. "זה סוד" הוא ענה. זה הפתיע את הילדה. היא הסתכלה עליו בחשדנות והוא עליה בחומרה אך גם בחשש קל. "מה רצונך" היא שאלה כשהיא נזקפת במושבה בכבוד מעושה. "אא.. התחלנו לדבר לעניין" אמר האיש "אגיד לך בגלוי. אבא שלך העליב אותי מאוד." גליה הצביעה על דלת חדרה "צא מכאן מיד" קראה בקול עלבון "אבא שלי הוא האיש הטוב ביותר בכל העולם. הוא לא העליב את אף אחד!" "אנא, תני לי להסביר" אמר האורח, שלא שם לב לדרישתה שיעזוב את החדר "אבא שלך יכול להיות

"תודה. הנה זו" הוא המשיך והגיש לה את הספר בקידה "נקמתי על התנהגות של אביך. אולי הוא עוד יצטער שלא קנה ממני את 'כל עבודות של פיטר סמית'. שלום יקרתי."

הוא ניגש לדלת, קד עוד קידה ועזב את החדר. גליה הספיקה לראות איך הוא צוחק בדרך, כאילו משועשע מאוד.

כשהדלת נסגרה אחרי האיש המוזר, הילדה התיישבה שוב ליד החלון והביטה על הספר. העטיפה שלו הייתה אדומה וצהובה ועליה באותיות גדולות כתוב "דברמגיק".

היא פתחה את הספר וראתה שעל העמוד הראשון כתוב שמה באותיות שחורות.

"איזה אדם מוזר" אמרה לעצמה. היא הפכה את הדף וראתה תמונה גדולה של ליצן, לבוש בבגד ירוק, אדום וצהוב, עם פנים לבנות וכתמים משולשים אדומים על הלחיים ומעל העיניים. כשהביטה עליו, הספר התחיל לרעוד,

נחמד מאוד כלפיק, כי את ילדה קטנה. אבל שם, במשרד שלו הוא מאוד חמור, במיוחד כלפי סוכני ספרים. דווקא ביקרתי אותו אתמול וביקשתי שיקנה את הספר 'כל העבודות של פיטר סמית' ומה את חושבת שהוא עשה?"

הילדה לא ענתה דבר.

"הרי הוא" אמר האיש בהתרגשות "אמר לי לצאת ממשרדו ועוד ציווה על השומר ללוות אותי החוצה! מה את חושבת עכשיו על 'אבא הטוב ביותר בעולם' הה?"

"אני חושבת שהוא צדק" אמרה גליה. "כך? טוב" אמר האיש "החלטתי להתנקם על העלבון. אז, מאחר שאבא שלך הוא איש גדול, חזק ומסוכן, החלטתי להתנקם בילדתו הקטנה."

גליה נחרדה. "מה תעשה?" שאלה.

"אתן לך את הספר הזה" הוא אמר ושם את הספר על השולחן. הוא התיישב על שולי הכסא, שם את כובעו על הרצפה והוציא מכיס מעילו עט נובע.

"אכתוב כאן את שמך" אמר "איך מאייתים גליה?"

"גימל, למד, יוד, הא" היא ענתה.

"אבל זה נראה מצחיק!" אמרה גליה והמשיכה לצחוק עד שדמעות זלגו מעיניה. הליצן נראה זועף והתיישב בכיסא, כדי שהיא לא תראה את גבו. "אני לא היחידי בספר" אמר ברוגז.

זה הזכיר לגליה את הספר והיא הפכה עוד דף. היא עוד לא הספיקה להתבונן בו כשקוף קפץ ממנו ברעש ניר גדול, ונחת על החלון לידה.

"ה-ה-ה-ה!" הוא צעק וקפץ לילדה על הכתף ומשם לשולחן "זה יפה! עכשיו אני יכול להיות קוף אמיתי, ולא רק הציור של

קוף." "הקופים האמיתיים לא מדברים" העירה לו גליה. "איך את יודעת? היית כבר אחד כזה?" שאל הקוף ואז התחיל לצחוק בקול, וגם הליצן התחיל לצחוק כאילו היה משהו מצחיק בדברים. הילדה הייתה כבר מבולבלת לגמרי, ובלי לחשוב הפכה עוד דף. עוד לא הספיקה להביט עליו

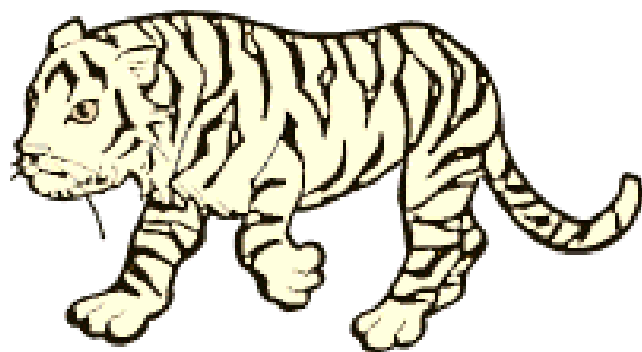
הדף חרק ופתאום הליצן קפץ ממנו, עמד על הרצפה סמוך אליה, ונעשה גדול כמו ליצן רגיל. הוא מתח את ידיו ורגליו ופיהק בצורה לא מנומסת ביותר, גיחך קלות ואמר "כך טוב יותר. אין לך מושג כמה שקשה ולא נוח לעמוד כך על דף ניר שטוח." אתם יכולים לתאר לעצמכם איך נבהלה גליה כשהביטה

על ליצן שרק כרגע קפץ מתוך הספר. "לא ציפית למשהו כזה, נכון?" צחק אליה הליצן. ואז הוא הסתובב והביט סביב על החדר וגליה מופתעת פרצה בצחוק. "מה מצחיק אותך?" שאל הליצן. "הי, הגב שלך לבן כולו!" קראה הילדה "אתה ליצן רק מקדימה." "זה יתכן" הוא ענה בקול מוטרד קצת "הצייר צייר אותי רק מקדימה. הוא לא היה צריך לצייר את הצד האחורי כי שם הייתי על עמוד הספר."

"אל תדאג" אמר הקוף, כשהוא מקפץ על הנברשת, עד שגליה התחילה לחשוש שיפיל את כל מנורות משם "אותו הצייר עשה לי אוזניים גדולות כמו אלה של הליצן, וכל אחד יודע שלקופים אוזניים קטנות." "צריך לעמיד אותן למשפט" מלמל ברוגז הליצן "לי אין בכלל גב."

גליה הביטה מאחד לשני במבט מודאג והפכה עוד דף בספר. כמו חץ מקשת קפץ מעל הכתף שלה נמר צהוב ונחת על גב הכורסה הגדולה. הוא פנה אל האחרים בתנועה מפחידה.

הקוף עלה לקצה הנברשת ורעד שם מפחד. החמור ניסה לרוץ ונפל על צדו השמאלי. הליצן

החוויר ונעשה עוד יותר לבן, אבל ישב בלי לנוע בכיסה ורק נתן שריקת הפתעה. הנמר ישב על גב הכורסה, הניף את זנבו מצד לצד והביט על כולם, גם על גליה.

כשחמור אפור יצא מהספר וכמעט ונפל כשירד מהחלון לרצפה.

"אינך זריז במיוחד" אמרה הילדה כי לא היה חסר הרבה שהחמור יפיל גם אותה על הארץ.

"לא זריז! למה לא?" קרא החמור ברוגז "גם את לא היית זריזה במיוחד אילו הצייר הטיפש היה

מצייר אותך עקומה, כפי שעשה לי."

"מה לא טוב אתך?" שאלה גליה.

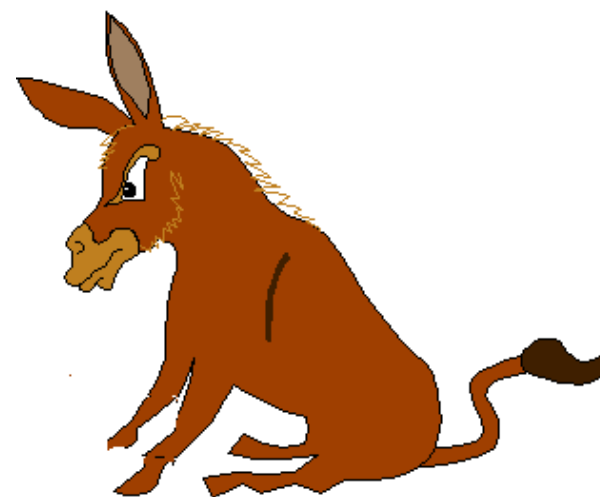
"הרגליים שלי בצד

שמאל הן קצרות בחצי מטר מאלה שבצד ימין, זה מה שלא טוב

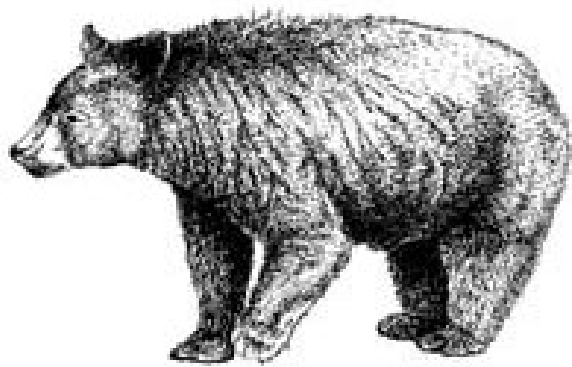
אתי! אם הצייר לא יודע איך לצייר, למה הוא מנסה לצייר חמור בכלל?"

"אינני יודעת" ענתה הילדה כשראתה שמצפים ממנה תשובה.

"אני בקושי יכול לעמוד" התמרמר החמור "כל דחיפה קלה תהפוך אותי."

"אכן, יש לי" אמר הדוב בקול נמוך ונוהם "ואני יודע איך להשתמש בהם. אילו קראתם בספר הזה, הייתם יודעים שאני מתואר שם כדוב איום, אכזרי וחסר רחמים, שעניינו היחיד בחיים הוא לאכול ילדות קטנות, עם שמלות, נעליים, סרטים והכל! ואחר כך, אומר מחבר הספר, אני מלקק את שפתיי ומתגאה ברשעותי."

"זה איום!" אמר החמור שישב על מותניו ונענע בעצב את ראשו "מדוע המחבר עשה אותך כה רעב לילדות קטנות? האם אתה אוכל גם חיות?" "מחבר הספר לא הזכיר כלום על אכילת משהו, מלבד ילדות קטנות" ענה הדוב. "טוב מאוד" אמר הליצן באנחת רווחה "אתה יכול להתחיל באכילת גליה, מתי שרק תרצה. היא צחקה ממני כי אין לי גב." "והיא צחקה ממני כי הרגליים שלי אינן שוות" ניער

"איזה מאתנו תתקיף לראשונה?" שאל החמור שניסה, ללא הצלחה, לקום שוב על רגליו. "אינני יכול לתקוף אתכם" נהם הנמר "הצייר עשה אותי עם פה סגור ואין לי בכלל שיניים. וחוץ מזה הוא שכח לצייר את הציפורניים שלי. אבל אני יצור מפחיד, נכון?" "אכן" אמר הליצן בביטול "אתה נראה די מפחיד. אבל אם אין לך שיניים ולא ציפורניים, לא ייכפת לנו הדבר." דבריו הרגיזו את הנמר. הוא נהם בזעם, והקוף צחק ממנו. דווקא אז הספר התחיל לגלוש מברכיה של גליה, וכשהיא ניסתה לתפוס אותו, אחד העמודים לקראת סוף הספר נפתח. היא ראתה על העמוד דוב גדול ומפחיד ומהר סגרה את הספר וזרקה אותו הצדה. הוא נפל במכה חזקה על הרצפה, אך לידו עמד כבר הדוב הגדול שהצליח לשחרר את עצמו מהעמוד לפני שהספר נסגר. "עכשיו" קרא הנמר "מוטב שתתחילו לדאוג לעצמכם! לדוב הזה יש גם שיניים וגם ציפורניים."

והליצן עמדו בחצי מעגל והביטו בעניין רב. אך לפני שהדוב הגיע אל הילדה, עלה רעיון בראשה והיא קראה "עצור! אינך יכול לאכול אותי. זה לא יהיה בסדר."
"מדוע?" שאל הדוב המופתע.
"כי אתה שייך לי. אתה רכושי הפרטי" ענתה.
"אני לא מבין למה זה יפריע לי לאכול אותך" אמר הדוב בקול אכזבה.
"כי אני קיבלתי את הספר ושמי כתוב על העמוד הראשון. על כן אתה שייך לי ולך אסור לאכול את מי שאתה שייך לו."
הדוב היסס. "מישהו מכם יודע לקרוא?" שאל.
"אני יודע" אמר הליצן.
"אז תראה האם היא דוברת אמת. האם באמת שמה כתוב בספר?"
הליצן לקח את הספר והסתכל בו. "כן" אמר "כתוב כאן 'גליה בראון' באותיות גדולות וברורות."
הדוב נאנח. "אז לא אוכל לאכול אותה" החליט "המחבר הזה מאכזב, כפי שמאכזבים מרבית מחברי ספרים."

החמור.
"אבל מגיע גם שהוא יאכל אתך" צעק הנמר מגב הכורסה "כי צחקת ממני על כך שאין לי שיניים וציפורניים! אינך חושב, אדון דוב, שתוכל לאכול גם את הליצן, החמור והקוף, אחרי שתגמור עם הילדה?"
"אולי כן, וגם את הנמר לקינוח" נהם הדוב "תלוי כמה שרעב אהיה. אבל אני חייב להתחיל לאכול את הילדה הקטנה, כי המחבר אמר שאני מעדיף ילדות מעל הכל."
גליה הייתה מבוהלת למדי כששמעה את השיחה והבינה למה התכוון האיש שנתן לה את הספר כנקמה. בוודאי אבא יצטער שלא קנה את "כל עבודות פיטר סמית" כשיחזור הביתה ויראה שבתו נאכלה על ידי דוב גדול, שמלה, נעליים, סרטים והכל!
הדוב נעמד עכשיו על רגליו האחוריות. "כך אני נראה בספר" אמר "עכשיו הביטו איך אוכל את הילדה הקטנה."
הוא צעד לאט אל גליה והקוף, החמור, הנמר

"אבל לא כל כך כמו הצייר" קרא החמור, שעדיין
ניסה לעמוד ישר.
"אתם האשמים" אמרה גליה "מדוע לא נשארתם
בתוך הספר, שם איפה ששמו אתכם."
החיות הביטו זו בזו במבט אווילי והליצן הסמיק
תחת צבע הפנים הלבן שלו.
"למעשה " התחיל לדבר הדוב, אך הפסיק פתאום
כי נשמע צלצול של פעמון בדלת.
"זו אמא!" קראה גליה כשהיא קמה על רגליה "היא
חזרה כבר הביתה. עכשיו אתם, יצורים
מטופשים "
אבל הפסיקה לדבר כי פתאום כולם רצו אל הספר.
נשמע רעש של דפים מתהפכים זה אחרי זה ותוך
רגע הספר היה מונח על הרצפה, נראה כמו כל
ספר רגיל וכל האורחים המוזרים של גליה נעלמו.
***

מהסיפור הזה לומדים שכדאי לחשוב מהר וברור
בכל הזדמנות. לו גליה לא הייתה נזכרת שהספר
שייך לה, הדוב בוודאי היה אוכל אותה עוד לפני
צלצול הפעמון.